

*Můj vrah je stále
na svobodě.*

HRA LŽÍ

DVĚ PRAVDY
A LEŽ

SARA SHEPARDOVÁ

AUTORKA SÉRIE

Roztomilé malé lhářky

*A má sestra se může
stát jeho další obětí.*

HRA LŽÍ

DVĚ PRAVDY A LEŽ

A large, intricate black line-art flourish that frames the title text. It consists of multiple overlapping loops and swirls, creating a symmetrical, ornate border.

HRA LŽÍ
**DVĚ PRAVDY
A LEŽ**

SARA SHEPARDOVÁ

Přeložila Michaela Krýsllová

Vydáno nakladatelství BB/ats,ro více 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 by Alloy Entertainment and Sara Shepard
All rights reserved.

Z anglického originálu *Two Truths And A Lie*

(Published by HarperTeen, New York)

přeložila © 2013 Michaela Krýslová

Redakce textu: Melita Denková

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Foto na obálce © 2011 by Gusavo Marx/Mergeleft Reps, Inc.

Grafická úprava obálky: Liz Dresner

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788074618887

Poloviční pravda je celá lež.

ŽIDOVSKÉ PŘÍSLOVÍ

PROLOG

NEZVANÝ HOST

Kdyby někdo nakoukl mým oknem, myslel by si, že se jedná o běžný dívčí večírek s přenocováním – prostě šest rozjařených krásek z té nejexkluzivnější party na střední škole Hollier si navzájem provádí kosmetické úpravy a přitom zobou popcorn, vyprávějí si pikantní drby a kují plány na další kanadský žert pro Hru lží. V iPhonu jsem měla tucty fotografií z předchozích večírků a vypadaly dost podobně: na jedné moje nejlepší kamarádka Madeline držela obrázek modelky s ofinou a zkoumala, jestli se tenhle účes hodí k jejímu srdcovitému obličejí; na jiné se ksichtila další kamarádka Charlotte při nanášení nového odstínu tvářenky koupené v Sephoře; jinde se zas má adoptivní sestra Laurel posměšně ušklíbala nad seznamem děčkových celebrit v *Us Weekly*; a pak následovala spousta mých fotek, na nichž jsem já, Sutton Mercerová, vypadala jako půvabná mocná „prvotřídní hvězda“, jakou jsem taky fakt byla.

Ale tahle noc se něčím odlišovala... a pět z šesti dívek o tom nemělo ani potuchy. Žily totiž v domnění, že jejich hostitelka, se kterou se řehtají na celé kolo, jsem já... jenže já to *nebyla*. Protože já jsem mrtvá. Kamarádky se bavily s mým znovunalezeným dvojčetem Emmou, která zaujala mé místo.

Zemřela jsem před měsícem a teď trůním někde mezi zemí

živých a oním světem a dívám se, jak můj život pokračuje, ovšem s Emmou v hlavní roli. Následuju ji, kam se hne, jako bychom spolu pořád ještě pobývaly v jedné děloze. Zvláštní, co? Já si posmrtný život taky představovala jinak.

Ten večer jsem pozorovala sestru, jak sedí mezi mými kamarádkami. Nohy měla zkroucené pod sebou na bílé plyšové pohovce, přesně jako jsem sedávala já. Na víčkách se jí třpytily mé oblíbené stříbrné oční stíny MAC. Dokonce se i smála stejně jako já – hlasitě, přerývaně a trochu sarkasticky. Během posledního měsíce si perfektně osvojila moje zvyky, slyšela na moje jméno a nosila moje oblečení, to všechno ve snaze předstírat, že to jsem já – dokud neodhalí mého vraha.

A nejhorší je, že dokonce ani já si *nepamatuju*, kdo mě zabil. Z hlavy se mi úplně vymazaly celé kusy mého života, takže můžu jen spekulovat, kdo jsem byla, co jsem dělala a koho jsem tak naštvála, že mě zamordoval a pak přilákal mé dvojče a donutil ho převzít mou identitu. Tu a tam mi před očima probleskne jednotlivá scéna, naprosto zřetelně a do všech detailů – ale okamžiky předtím a potom? Úplné okno. Připadám si, jako by mi pustili pár nahodilých záběrů z devadesátiminutového filmu a já si měla domyslet celou zápletku. Pokud se chci dozvědět, co se mi stalo, musím se spolehnout na Emmu... a doufat, že se jí podaří čapnout mého vraha dřív, než můj vrah dostihne ji.

Pár věci už jsme s Emmou zjistily: moje kamarádky mají na tu noc, co jsem zemřela, alibi. Stejně tak Laurel, což znamená, že všechny jsou nevinné. Ale zbývá ještě spousta podezřelých. Zvlášť jedno jméno nám oběma nedá spát: Thayer Vega, Madelinin nevěstný bratr, který loni na jaře utekl z domova. Každou chvíli se o něm někdo někde zmíní a kolují zvěsti, že jsem se s ním nějak zapletla. Já si samozřejmě na nic nevzpomínám, ale tuším, že mezi mnou a Thayerem opravdu k něčemu došlo. Jenže k čemu? Nevím...

Celý večer jsem tedy pozorovala své nejlepší kamarádky, jak se chichotají a klábosí. Pak už se jim začínaly klížít oči, ve 2.46 bylo

zhasnuto a všechny pomalu a pravidelně oddychovaly. Najednou zapípal iPhone, z něhož jsem před smrtí odeslala stovky zpráv, a Emma hned proloupala víčka, jako by čekala, že se jí někdo ozve. Mrkla na displej, pokrčila čelo a po špičkách se plížila ven z domu. Na příjezdové cestě čekal Ethan Landry, jediný člověk na světě, který znal Emminu pravou totožnost – tedy samozřejmě kromě mého vraha. Dívala jsem se, jak si ve světle měsíce povídají, objímají se a vůbec poprvé se líbají. Přestože jsem neměla žádné tělo, bolestí se mi svíralo srdce. Mě už nikdy nikdo nepolíbí.

Vtom někde poblíž zakřupaly kroky. Emma s Ethanem se od sebe zděšeně odtrhli. Emma pádila zpátky dovnitř a já vlála za ní. Těsně předtím, než zabouchla dveře, jsem se ještě stačila otočit a zahlédla jsem Ethana, jak prchá do tmy. Vzápětí se na verandě mihl stín. Slyšela jsem Emmin povrchní, nervózní dech. Očividně byla hrůzou bez sebe. Najednou vystřelila směrem ke schodům a táhla mě nahoru do patra, aby se ujistila, že okno v mém pokoji je zavřené.

Když jsme se společně přiřítily do mé bývalé ložnice, okno bylo skutečně otevřené – a před ním stál dobře známý kluk. Emma při pohledu na jeho obličej zbledla. Já vykřikla, ale můj hlas se neslyšně rozplynul v éteru.

U okna stál Thayer Vega. Vrhla na Emmu samolibý úsměv, jako by chtěl říct, že zná všechna její tajemství – včetně toho, kdo ona *není*. A já v tu chvíli věděla, že ať pro mě v životě znamenal cokoli, rozhodně se jednalo o něco záhadného – a nebezpečného.

Ale v čem to nebezpečí spočívalo, už jsem z paměti nevydolovala.

ONA HO VIDĚLA

„Thayere,“ vyhrkla Emma Paxtonová s pohledem upřeným na kluka před sebou. Jeho rozčuchané vlasy měly ve tmě Suttoniny ložnice černou barvu. Lícni kosti mu vystupovaly nad plné rty a zlověstně mžoural zapadlýma, oříškově hnědýma očima.

„Ahoj, Sutton,“ pozdravil a její jméno významně protáhl.

Emmě přejelo po zádech nervózní mrazení. Thayera znala z plakátů oznamujících, že je pohřešovaný – zmizel z arizonského Tucsonu už v červnu, tedy dlouho předtím, než sem přijela, aby se sešla se svým znovuobjeveným dvojčetem Sutton. Dlouho předtím, než dostala anonymní dopis, že Sutton je mrtvá a ona má nastoupit na její místo a mlčet jako hrob, nebo dopadne stejně.

Honem se snažila zjistit o Sutton, co se dalo – kdo byli její přátelé, kdo byli její nepřátelé, jak se oblékala, co ráda dělala, s kým chodila. Emma přijela do Tucsonu jen proto, aby se setkala se členem své rodiny – jakožto opuštěné dítě zoufale toužila po rodině, po jakékoli rodině – ale místo toho zabředla až po uši do pátrání po vrahovi svého dvojčete. Sice se jí nesmírně ulevilo, když z okruhu podezřelých vyloučila Suttoniny nejbližší kamarádky a nevlastní sestru, jenže Sutton si nadělala spoustu nepřátel... takže chuť zakroutit jí krkem mohlo mít nesmírné množství lidí.

A Thayer očividně patřil mezi ně. Všechno, co o něm Emma

věděla, si – podobně jako v případě ostatních lidí ze Suttonina života – dala dohromady ze vzkazů na Facebooku, drbů a taky webových stránek Pomozte nám najít Thayera, které založila jeho rodina poté, co zmizel. Rozhodně byl nebezpečný – prý se zapletl do nějakého průšvihů a měl výbušnou povahu. A podle toho, co se říkalo, měla Sutton s jeho zmizením něco společného.

Anebo možná naopak, napadlo mě, jak jsem toho kluka se zuřivým pohledem v očích pozorovala, *Thayer má něco společného s mým*. Najednou se mi v hlavě vyloupila vzpomínka. Viděla jsem se, jak stojím s Thayerem v jeho pokoji a zahořkle na sebe hledíme. „Dělej si, co chceš,“ odseknu a zamířím ke dveřím. Thayer se tváří zraněně, pak se mu oči zablýsknou vzteky. „Tak dobře,“ vyštěkne. „*Jak myslíš.*“ Neměla jsem ponětí, kvůli čemu jsme se hádali, ale očividně jsem ho vážně nakrkla.

„Co se děje?“ Thayer si teď Emmu změřil pohledem, založil si ruce na opálené fotbalové hrudi a nasadil stejně významný kukuč, jako měl na plakátě oznamujícím jeho pohřešování. „Snad se mě nebojíš?“

Emma těžce polkla. „P-proč bych se tě měla bát?“ zeptala se tím nejpevnějším hlasem, jaký ze sebe dokázala vydat – tím, kterým vždycky odpalovala nevlastní bratry, když jí sahal na zadek, odsekávala psychicky labilním nevlastním matkám a posílala do háje dotěrné kluky zevlující v chudinských čtvrtích, kde vyrůstala poté, co ji opustila biologická matka Becky. Avšak uvnitř měla malou dušičku. Byly skoro tři hodiny v sobotu ráno. Suttoniny kamarádky, které přišly přenocovat po tanečním večírku, dole tvrdě zařezávaly. Stejně tak Mercerovi. Dokonce i Drake, domácí mazlíček v podobě obrovské německé dogy, nerušeně chrupal v ložnici svých páníčků. Emmě se v tom strašidelném tichu vybavil vzkaz, který na ni čekal za stěračem Laurelina auta hned její první ráno v Arizoně: *Sutton je mrtvá. Nikomu to neříkej. Hraj dál... nebo přijdeš na řadu ty*. A silné děsivé ruce, které ji o týden později u Charlotty doma škrtily Suttoniným řetízkiem, zatímco chraplavý hlas jí znovu vyhrožoval, že má mlčet. A statná, tajemná

postava, kterou zahlédla ve školní aule vzápětí potom, co se pár centimetrů od její hlavy zřítilo osvětlení. Co když v tom všem měl prsty Thayer?

Thayer se samolibě uculil, jako by jí četl myšlenky. „Důvod by se určitě našel.“ Pak se opřel a zadíval se na ni, jako by ji měl prokouknutou – jako by věděl, proč je tady a hraje si na svou mrtvou sestru.

Emma se rozhlédla, aby zvážila šance na útěk, ale Thayer ji popadl dřív, než stačila udělat krok. Stiskl ji takovou silou, že instinktivně zaječela. On jí honem zacpal pusou dlaní. „Zbláznila ses?“ zavrčel.

„Mmm!“ úpěla Emma a zoufale se snažila skrz Thayerovo dusivé sevření nadechnout. Stál tak blízko, že cítila jeho skořicovou žvýkačku a viděla drobné pihy, co měl rozeseté po nose. Zachvátila ji panika a začala s ním zuřivě zápasit. Zakousla se mu do ruky a ochutnala jeho zemitý, slaný pot.

Thayer zaklel, uskočil a pustil ji. Emma se rychle otočila a kličila se pryč. Vtom však Thayer vrazil loktem do zelené vázy stojící na Suttonině polici. Váza se převrhla, sletěla na zem a roztránila se na tucty drobných střepů.

V chodbě se rozsvítilo světlo. „Co to sakra bylo?“ zařval čísi hlas, ozvaly se kroky a pár vteřin nato vtrhli do pokoje Suttonini rodiče.

Zastavili se vedle Emmy. Paní Mercerová byla rozcuchaná a pod županem jí koukala plandavá žlutá noční košile. Pan Mercer měl bílé tílko ledabyle zastrčené do modrých flanelových kalhot od pyžama a hlavu mu zdobilo prošedivělé vrabčí hnízdo.

Jakmile si všimli vetřelce, leknutím vytřeštili oči. Pan Mercer se postavil mezi Emmu a Thayera, zatímco paní Mercerová vzala Emmu kolem ramen a ochránářsky ji k sobě přitiskla. Emma vděčně padla Suttonině adoptivní matce do náruče a začala si třít pět zlostných otisků, které jí vyskočily na kůži v místě, kde ji Thayer chňapl.

Když jsem viděla, jak rodiče Emmu před Thayerem brání, měla jsem smíšené pocity. Dělali si starosti jen proto, že Emma kři-

čela... nebo se o ni báli kvůli něčemu, co věděli o Thayerovi? Měli s ním už předtím nějaký konflikt?

„Ty!“ zařval pan Mercer na Thayera. „Jak se opovažuješ? A jak ses vůbec dostal dovnitř?“

Thayer na něho jen civěl a ušklíbal se. Panu Mercerovi se rozšířilo chřípí, jeho hranaté čelisti se výhružně posunuly dopředu, modré oči mu plály a na spánku mu vystoupila viditelně pulzující žíla. Emmu na okamžik napadlo, jestli si pan Mercer nemyslí, že Sutton Thayera k sobě do pokoje sama pozvala, a nezuří kvůli tomu, že jeho dcera si ve tři ráno přivedla domů kluka. Ale pak si všimla, jak jsou pan Mercer i Thayer nahrbení, jako by se chystali po sobě skočit. Zdálo se, že mezi nimi visí ve vzduchu něco zlověstného a nenávistného, co nemá se Sutton vůbec nic společného.

Na schodech zaduněly další kroky a vzápětí se ve dveřích objevily Laurel a Madeline. Přihnaly se z obýváku, kde se společně nocování odehrávalo. „Co se děje?“ mumlala rozespale Laurel a protírala si zrak. Pak si všimla Thayera, vykulila oči a roztřesenou rukou si zakryla pusou.

Madeline měla na sobě černou košilku a černé vlasy i uprostřed noci stažené do úhledného drdůlku. Vmáčkla se mezi Laurel a paní Mercerovou, kde zůstala stát s otevřenou pusou. Naslepo zašátrala po Laurelině paži a chytla se jí, jako by se bála, že to s ní sekne.

„Thayere!“ vykřikla pronikavým hlasem. Výraz v jejím obličejí tvořila zvláštní směsice zlosti, zmatku a úlevy. „Co tady děláš? Kde jsi byl? Jsi v pořádku?“

Thayerovi se napnuly svaly na pažích, jak zaťal ruce v pěsti. Přejel Laurel, Madeline, Emmu a rodiče Mercerovy očima jako poraněné zvíře, které zoufale touží pláchnout. Pak se najednou otočil, proběhl pokojem, vyšvihl se do okna a spustil se dolů po dubu, který sloužil jako úniková cesta ze Suttoniny ložnice. Emma, Laurel a Madeline se vrhly k oknu a dívaly se, jak Thayer zdrhá přes trávník – ovšem krokem dost nejistým, protože výrazně napadal na levou nohu.

„Vrať se!“ vykřikl pan Mercer, vyrazil z pokoje a hnal se po schodech dolů. Emma pádila za ním, s paní Mercerovou, Laurel

a Madeline v zádech. Charlotte a dvojčata Štěbetalky se ospale vypořádaly z obýváku a zmateně mžouraly, co se děje.

Všichni se nakupili kolem otevřených vchodových dveří. Pan Mercer doběhl doprostřed zahrady, tam se zastavil a povykoval do tmy: „Sakra, vrať se! Nebo zavolám policii!“

Nikdo neodpověděl. Pak za rohem zaskřípaly pneumatiky a Thayer byl fuč.

Madeline se otočila a podívala se na Emmu. Do modrých očí se jí nahrnuly slzy a v obličejí jí naskákaly červené fleky. „Tys ho sem pozvala?“

Emma zalapala po dechu. „Cože? Ne!“

Ale Madeline vystřelila ze dveří. Ozvalo se pár pronikavých pípnutí a tmou zazářila světla Madelinina SUV.

Laurel vrhla na Emmu nasupený pohled. „Podívej, cos udělala.“ „Já jsem nic neudělala,“ protestovala Emma.

Laurel mrkla po ostatních dívkách a doufala, že jí dají za pravdu. Charlotte si odkašlala. Štěbetalky svíraly v prstech iPhony a očividně se nemohly dočkat, až tuhle senzační novinku rozešlou po všech sociálních sítích. Laurel se chladně a nedůvěřivě mračila a Emma tušila proč. Než Thayer zmizel, hodně se s Laurel kamarádil – a ta se do něho zamilovala. Jenže teď, v Suttonině pokoji, jako by byla pro Thayera vzduch. Podle toho, co Emma za posledních pár týdnů zjistila, tak mezi Sutton a Thayerem došlo k něčemu zásadnímu.

„Tak tys nic neudělala, jo?“ Laurel se otočila zpátky na Emmu. „Dostala jsi ho do průšvihů! Už zase!“

Paní Mercerová si přejela rukama přes obličej. „Prosím tě, Laurel, teď toho nech.“ Převázala si páskem, pro který se cestou dolů zastavila, růžový froté župan a přistoupila k Emmě. „Sutton, jsi v pořádku?“

Laurel obrátila oči v sloup. „Vždyť se na ni podívej. Ta je naprosto v pohodě.“

Konečně přiklusal po schodech dolů taky Drake, vlhkým čumákem štouchl paní Mercerovou do ruky, ona zamumlala: „Ty jsi ale

hlídací pes,“ a obrátila se na tři zbývající dívky v hale. „Myslím, děvčata, že byste měly jít domů,“ řekla unaveně.

Charlotte a Štěbetalky se beze slova odporoučely do obýváku, zřejmě vzít si svoje věci. Emma rozhodně neměla sílu ani náladu se s nimi vybavovat, a tak radši zalezla do Suttoniny ložnice, aby se trochu vzpamatovala. Pokoj vypadal přesně tak, jak ho opustila: na policiče byly úhledně srovnané staré výtisky *Vogue*, na toaletním stolku ležely stočené náhrdelníky, na bílém dubovém psacím stole stál štos školních sešitů a na monitoru počítače kroužila fotografie Madeline, Charlotty, Laurel a Sutton držících se navzájem kolem pasu – nejspíš oslavovaly nějaký obzvlášť vydařený kanadský žert ze Hry lží. Nic nechybělo. Ať už se sem Thayer vloupal z jakéhokoli důvodu, určitě nepřišel krást.

Emma klesla na podlahu a hlavou jí znovu probleskl Madelinin zraněný pohled. Jednu věc Thayer přece jen ukradl – celkem obstojný mír, který konečně uzavřela s Laurel a Suttoninými kamarádkami. Sutton za svého života hnula žlučí mnoha lidem a usmířit se s nimi dalo Emmě pěkně zabrat.

Z Emmina způsobu uvažování mě mohl trefit šlak. Ti lidé, které Emma měla na mysli, byli *moji* přátelé. *Já* se s nimi léta kamarádila a měla jsem je ráda a oni zas měli rádi *mě*. Ale ani já nemohla popřít, že jsem se občas chovala trochu neomaleně. Charlottě jsem přebrala kluka, Garretta. A evidentně jsem měla jakýsi napjatý vztah s Madelininým bratrem. Gabby jsem svým kanadským žertem způsobila záchvat epilepsie – a její sestře jsem potom vyhrožovala, že jestli to na mě práskne, tak jí udělám ze života peklo. A taky jsem pohrdala Laurelinými city a všemožně jí to dávala najevo. Teprve po smrti jsem si uvědomila, že jsem za života udělala spoustu chyb, které už nikdy nedokážu napravit. Ale Emma by možná mohla.

Emma ještě chvíli seděla na podlaze a zhluboka dýchala, pak se zvedla, vyklouzla ze Suttonina pokoje a pomalu se ploužila dolů. V kuchyni ji přivítala vůně pražených lískových oříšků. Suttonin táta zíral do šálku černé kávy a obličej měl tak zkřivený vzteky, že

skoro nebyl k poznání. Paní Mercerová mu kroužila prsty mezi lopatkami a něco mu šeptala do ucha. Laurel civěla netečně z okna a otáčela lapačem slunce ve tvaru ananasu.

Když si paní Mercerová všimla Emmy, zvedla hlavu a trochu se na ni pouсмála. „Policie tu hned bude, Sutton,“ řekla jemně.

Emma zamrkala a rychle uvažovala, jak má zareagovat. Čekají Suttonini rodiče, že ji tahle zpráva uklidní... nebo že začne Thayera horlivě obhajovat? Nakonec nasadila neutrální výraz, založila si ruce na hrudi a zadívala se na Suttonina otce.

„Chápeš vůbec, jak je ten kluk nebezpečný?“ zakroužil hlavou pan Mercer.

Emma otevřela pusu, ale než stačila cokoli říct, Laurel ji odstrčila, sevřela opěradlo jedné ze židlí stojících kolem oválného dubového stolu a zavrčela: „Ten kluk je jedním z mejch nejlepších kamarádů, tati! A jestli sis nevšiml, tak je to Sutton – ne Thayer – kdo má všechny ty problémy na svědomí.“

„Prosím?“ vyhrkla dotčeně Emma. „Jak by tohle mohla bejt *moje* vina?“

Přerušilo je vzdálené kvílení policejní houkačky. Pan Mercer zamířil do haly a paní Mercerová ho následovala. Zvuk se blížil, až bylo slyšet, jak auto parkuje na příjezdové cestě, a na verandě se míhaly červené a modré kužely světla. Emma chtěla vyrazit za Mercerovými, ale Laurel ji chňapla za paži. „Doufám, že to nemíníš hodit na Thayera!“ sykla a oči jí jen plály.

Emma na ni zůstala koukat. „Co tím myslíš?“

„Nechápu, proč vždycky přijde nejdřív za tebou,“ pokračovala Laurel, jako by Emminu otázku neslyšela. „Přitom mu akorát ztrpčuješ život a nikdy tě ani nenapadne dát věci zas do pořádku. To radši necháš na mně, vid’?“

Emma žmoulala v prstech Suttonin medailonek, který jí visel na krku, a tajně si přála, aby se Laurel vyjádřila jasněji, ale ta na ni jen vyčítavě upírala zrak. Evidentně narážela na něco, o čem by Sutton měla dobře vědět.

Až na to, že já taky neměla páru, o čem je řeč.

„Zrovna si dáváme kávu,“ ozval se z haly hlas paní Mercerové. Emma se otočila právě ve chvíli, kdy Suttonini rodiče přiváděli do kuchyně dva policisty. Pihatý zrzek nevypadal o moc starší než Emma, zato jeho kolega s odstávajícíma ušima a navoněný kolínskou už toho evidentně měl dost za sebou. Emma ho okamžitě poznala.

„Nazdárek, slečno Mercerová,“ zahučel ušatý policista a přejel Emmu unaveným pohledem. Byl to detektiv Quinlan, ten co Emmě nevěřil, když mu hned druhý den po příjezdu do Tucsonu šla nahlásit, kdo skutečně je. Domníval se, že její výpověď o znovunalezeném dvojčeti je pouze další ze Suttoniných výmyslů. Tucsonská policie si totiž vedla celou složku o Suttoniných výtržnostech, jež byly součástí Hry lží, tajného klubu, co Sutton založila se svými kamarádkami a jehož účelem bylo provádět nevinným obětem kruté kanadské žerty. Jeden z jejích nejděsivějších kousků byl, když zastavila auto na železničním přejezdu a předstírala, že nemůže nastartovat, zatímco se na ni a její kamarádky řítí osobní vlak. Gabby se tenkrát tak vyděsila, že dostala epileptický záchvat a skončila v nemocnici. Emma se o téhle události dozvěděla teprve před týdnem, když se schválně nechala chytit při krádeži v obchodě, aby mohla do Suttoniny složky tajně nakouknout – což se jí sice podařilo, ovšem zároveň jí přibyl u tucsonských policistů další vroubek.

Quinlan se usadil na kuchyňskou židli. „Kdykoli mě zavolají k nějakému případu, proč vy s tím máte něco společného, slečno Mercerová?“ zeptal se otráveně. „Zorganizovala jste tohle setkání s panem Vegou? Víte, kde celou dobu byl?“

Emma se opřela o stůl a zamračila se. Quinlan měl na ni – tedy na Sutton – pífkou už od prvního dne, co se setkali. „Já nic špatného neprovedla,“ řekla rychle a odhodila si z ramene pramen kaštanových vlasů.

Pan Mercer zvedl ruce. „Sutton, *prosím tě*,“ zaúpěl. „Spolupracuj s policií. Já chci, aby tenhle kluk už jednou provždy zmizel z našeho života.“

„Vždyt' říkám, že nic nevím,“ zahučela Emma.

Quinlan se obrátil na Suttonina otce. „Tři policejní vozy prohledávají okolí. Můžu vám zaručit, že dříve nebo později pana Vegu najdeme.“

Emma se při tomhle ujištění zachvěla, a já s ní. Obě nás napadla stejná otázka: *Ale co když dřív Thayer znovu najde Emmu?*

2

POTÍŽISTA

„Sutton?“ nesl se nahoru hlas paní Mercerové. „Snídaně!“

Emma pomalu otevřela oči. Byla sobota ráno a ona ležela v Suttonině přepychové posteli, milionkrát pohodlnější než kterákoli postel, v níž kdy spala v pěstounských rodinách. Člověk by si myslel, že luxusní matrace, jemně tkané prostěradlo, polštář s prachovým peřím a saténová přikrývka dokážou zaručit osm hodin poklidného spánku, ale Emma od té doby, co přijela, trávila jednu bezesnou noc za druhou. Tentokrát se každou půlhodinu probudila a šla se přesvědčit, jestli je Suttonino okno zavřené. Pokaždé když stála u okenního parapetu a dívala se dolů na perfektně posekaný trávník, přes nějž jen pár hodin předtím prchal Thayer, honily se jí hlavou stejné myšlenky. Co kdyby byla nekřičela? Co kdyby se nerozbila ta váza? Co kdyby do ložnice nevtrhli Suttonini rodiče? Vyhržoval by jí Thayer? Řekl by jí, aby přestala slídit, nebo...?

Znovunalezené dvojče se střetne s bláznem na útěku, možná vrahem, pomyslela si Emma. Během let strávených v pěstounské péči si zvykla označovat své denní zážitky trefnými titulky, čímž se připravovala na budoucí kariéru investigativní novinářky. Zapisovala si je do sešitu a své noviny nazvala *Emma Dnes*. Dobrodružství, jež prožívala od svého příjezdu do Tucsonu, kdy převzala Sutton-

nin život, by se opravdu hodila na titulní stránky novin – akorát že ona o nich musela mlčet.

Překulila se na druhý bok a mozek jí opět zaplavily události předchozí noci. Je možné, že by Suttoniným vrahem byl Thayer? Jeho chování Emmino podezření rozhodně nijak nevyvracelo.

„Sutton?“ volala znovu paní Mercerová.

Do Suttoniny ložnice zavanula sladká vůně javorového sirupu a vaflí a Emmě zakručelo v břiše. „Už jdu!“ křikla zpátky.

S mátožným zívnutím se vystrachala z postele a z horní zásuvky Suttoniny bílé dřevěné komody vytáhla mikinu s nápisem *Arizona Cardinals*. Utrhla cedulku s cenou \$ 34.99 visící u krku a mikinu si natáhla přes hlavu. Pravděpodobně se jednalo o dárek od Garretta, velkého fanouška tohoto fotbalového klubu a Suttonina kluka – nyní už bývalého, protože Emma při oslavě Suttoniných osmnáctin odmítla jeho nahé a roztoužené tělo. Úplně o všechno se sestry přece jen dělit nemusí.

Hmm, to je fakt – a o své životy taky ne. Ale na to už teď asi je trochu pozdě.

Zadrnčel Suttonin iPhone. Emma se podívala na displej, a když v pravém horním rohu spatřila malinkatou fotku Ethana Landryho, radostí jí poskočilo srdce. JSI V POŘÁDKU? ptal se. PRÝ U VÁS VČERA V NOCI BYLA POLICIE. CO SE STALO?

Emma zavřela oči a začala ťukat prsty do klávesnice. TO JE DLOUHÁ HISTORIE. VLOUPAL SE SEM THAYER. HRŮZA. MOŽNÁ JE PODEZŘELÝ. SEJDEME SE POZDĚJI NA OBVYKLÉM MÍSTĚ?

TY NEMÁŠ DOMÁCÍ VĚZENÍ? podivil se Ethan.

Emma si olízla zuby. Úplně zapoměla, že ji Mercerovi potrestali domácím vězením za to, že minulý týden ukradla v Clique kabelku. Sice ji pustili na absolventský večírek, ale jen proto, že ve škole zaperlila při testu z němčiny – což byla u Sutton nevídaná událost. JÁ UŽ NĚJAK VYMYSLÍM, JAK SE DOSTAT VEN, odepsala. AHOJ PO VEČEŘI.

Prostě se musela dostat z domu. Ethan byl totiž kromě vraha jediný, kdo věděl, že Emma je Suttonino dvojče, a společnými

silami se snažili vypátrat, kdo Sutton zabil. Takže o Thayerovi se rozhodně potřeboval dozvědět.

Ale to nebyl jediný důvod, proč se Emma chtěla s Ethanem sejít. Po tom včerejším zmatku málem zapoměla, že se usmířili... a políbili. Zoufale toužila ho vidět a postoupit zas o krok dál. Ethan byl Emmin první kluk v životě, a tak jí na něm obzvlášť záleželo – vždycky totiž byla hrozně nesmělá a navíc se pořád stěhovala z místa na místo, takže ani nestačila na nikoho udělat dojem.

Já taky doufala, že jí to vyjde. Aspoň *jedna* z nás by měla mít štěstí v lásce.

Emma vyrazila po schodech dolů na snídani, v hale se na chvíli zastavila a zadívala se na rodinné fotografie v černých rámečcích. Na jedné se Laurel a Sutton držely kolem krku v Disneylandu, na druhé pózovaly na sjezdovce se stejnými růžovými lyžařskými brýlemi na očích, jinde zas na pláži stavěly hrad z písku. Na jednom novějším snímku stála Sutton s otcem před zeleným Voldem a mávala klíčky.

Vypadala šťastně a bezstarostně. Měla život, po jakém Emma vždycky toužila. Tahle otázka Emmě pořád vrtala hlavou: Proč Sutton měla tak báječnou rodinu a přátele, zatímco ona strávila třináct let v pěstounské péči? Mercerovi adoptovali Sutton ještě jako miminko, zato Emma zůstala s biologickou matkou Becky až do svých pěti let. Co kdyby to bylo obráceně a Emma by od narození žila s Mercerovými? Byla by teď mrtvá? Nebo by vedla úplně jiný život než Sutton a vážila by si svých privilegií?

Prohlížela jsem si fotografie a zarazila se u nedávného snímku nás čtyř stojících na verandě. Máma, táta, Laurel a já jsme vypadali jako dokonalá rodinka, všichni jsme měli bílá trička a modré džínsy a v pozadí zářilo tucsonské slunce. Báječně jsem mezi ně zapadla, měla jsem skoro stejné modré oči jako moje adoptivní matka. Štvalo mě, jak Emma prostě předpokládala, že jsem byla celý život přišerný nevďěčný spratek. No dobře, možná jsem si rodičů nevážila tolik, jak bych měla. A asi jsem pár lidem ublížila kanadskými žerty ze Hry lží. Ale opravdu jsem si za to zasloužila smrt?

V kuchyni paní Mercerová nalévala do vaflovače světle žluté těsto. Drake jí seděl u nohou a trpělivě čekal, až trochu těsta přeteče a ukápne na podlahu. Jakmile Emma vešla do dveří, paní Mercerová se na ni podívala se ztrhaným, ustaraným výrazem v obličeji. Kolem očí jí vystoupily vrásky a na spáncích prosvítaly šediny. Mercerovi byli o něco starší než většina rodičů, co Emma znala, mohlo jim být tak kolem padesátky.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se paní Mercerová, přiklopila víko vaflovače a hodila metličku zpátky do misky s těstem.

„Jo, v pohodě,“ zamumlala Emma, ačkoli by se rozhodně cítila mnohem líp, kdyby věděla, kde je Thayer.

Z druhé strany kuchyně se ozvalo hlasité *plesk*, a když se Emma otočila, spatřila Laurel, jak dlouhým stříbrným nožem krájí zralý šťavnatý ananas. Suttonina sestra zachytila její pohled, nahodila falešný úsměv a zvedla plátek, z něhož kapala šťáva. „Dáš si taky vitamín C?“ zeptala se chladně. Nůž, co držela v druhé ruce, se hrozivě blýskal.

Ještě před týdnem by Emma měla z toho nože strach – Laurel patřila mezi hlavní podezřelé. Ale ukázalo se, že Laurel má alibi; tu noc, kdy došlo k vraždě, strávila na večírku s přespáním u Nishy Banerjeeové, takže Sutton v žádném případě zabít nemohla.

Emma se podívala na ananas a protáhla obličej. „Ne, díky, z ananasu se mi zvedá žaludek.“

Pan Mercer se otočil od kávovaru na espresso a překvapeně ji přešel očima. „Vždyť jsi vždycky měla ananas ráda, Sutton.“

Emma v duchu zařala pěst. Ananas nedokázala pozřít od deseti let, kdy její pěstounská matka Shaina vyhrála doživotní zásobu ananasových kompotů v soutěži vyhlášené kuchařským časopisem, kam poslala recept na ananasový koláč. Emma pak musela ještě půl roku přežvykovat kluzké žluté kousky při každém jídle. Ovšem Sutton se samozřejmě mohla ananasem s chutí ládovat.

Právě podobné detaily, které o Sutton nemohla vědět, ji vždycky vyvedly z míry. A Suttonin otec byl na tyhle detaily jak ostříž – on jediný se Emmy hned první den při snídani zeptal, kde

přišla k malinké jizvičce na krku, kterou u jejího dvojčete nikdy neviděl. A vždycky když spolu mluvili, Emma měla pocit, že každé slovo pečlivě zvažuje – jako by něco skrýval a měl strach, aby se neprořekl. Jako kdyby věděl, že jeho dcera zmizela, ale z nějakého důvodu to neoznámil policii.

„To bylo ještě předtím, než jsem se dozvěděla, kolik obsahuje sacharidů,“ vypálila od boku Emma. Nějak podobně by mohla odpovědět i Sutton.

Než kdokoli stačil cokoli namítnout, kávovar vyfoukl obláček páry. Pan Mercer nalil mléko do čtyř porcelánových šálků s obrázky německých dog – jako by Drakeovi z oka vypadly – a pak se otočil na Emmu. „Policie Thayera dopadla. Chytili ho, jak stopuje na výjezdu na Route 10.“

„Zatkli ho za vloupání,“ dodala paní Mercerová a naložila na talíř kupu vaflí. „A to ještě není všechno. Prý měl u sebe nůž, takže navíc byl ozbrojený.“

Emma sebou cukla. Stačil jediný chybný pohyb a Thayer ji včera v noci podřízl.

„Quinlan říkal, že se bránil zatčení,“ pokračoval pan Mercer. „Vypadá to, že je vážně v pěkném průšvihů. Drží ho ve vazbě, protože ho chtějí vyslyšet ještě kvůli jiným věcem – kde celou dobu byl a proč nechal rodinu, aby si o něho tak dlouho dělala starosti.“

Emma se snažila tvářit lhostejně, ale pocítila obrovskou úlevu. Aspoň že Thayer sedí ve vězení a nebloumá po Tucsonu. Takhle byla v bezpečí – prozatím. S Thayerem za mřížemi měla čas přijít na kloub jeho tajemnému vztahu se Sutton... a zjistit, jestli se před ním má mít opravdu na pozoru.

„Můžeme ho ve vězení navštívit?“ zeptala se Laurel a nacpala zelený chochol ananasu do odpadkového koše.

Pan Mercer se zatvářil vyděšeně. „V žádném případě.“ Zamířil na dcery ukazováčkem. „Důrazně vám *oběma* zakazuji, abyste ho navštěvovaly. Víím, že to byl tvůj kamarád, Laurel, ale vzpomeň si, jak se vždycky rval na fotbalovém hřišti. A pokud je pravda jen polovina těch řečí o alkoholu a drogách, tak je chodící lékárna.

A k čemu měl u sebe nůž? Ten kluk jde z průšvihů do průšvihů. Nechci, abyste se s někým takovým stýkali.“

Laurel otevřela pusku, ale než stačila zaprotестovat, paní Mercerová honem vyhrkla: „Prostří stůl, ano, miláčku?“ Trochu se jí chvěl hlas, jako by se usilovně snažila všechno urovnat a špínu zamést pod rohožku.

Pak položila na kuchyňský stůl haldu vafelí a nalila všem do sklenic pomerančový džus. Pan Mercer přešel od kávovaru ke své židli a posadil se. Ukrojil si kousek vafle a strčil si ho do úst. Celou dobu upíral zrak na Emmu. „Je nějaký důvod, proč se Thayer vkradl do tvého pokoje?“ zeptal se.

Emmě zavibrovaly nervy. *Protože možná zabil vaši skutečnou dceru? Protože mi chtěl zabránit, abych o tom někomu vykládala?*

„Ale tys ho nečekala, nebo snad ano?“ pokračoval pan Mercer ostřejším hlasem.

Emma sklopila oči a sáhla po lahvi sirupu Mrs. Butterworth. „Kdybich ho čekala, tak bych nekřičela.“

„Kdys ho viděla naposled?“

„Včera v noci.“

Pan Mercer si hlasitě povzdychl. „*Předtím.*“

Na tuhle otázku Emma nedokázala odpovědět. Rozhlédla se kolem stolu. Všichni tři členové rodiny Mercerových na ni hleděli a čekali, co z ní vypadne. Pan Mercer se tvářil našťavaně, paní Mercerová nervózně a Laurel měla obličej rudý vzteky.

„V červnu,“ plácla Emma. To byl měsíc, kdy Thayer podle plakátů na policejní stanici a na Facebooku zmizel. „Jako všichni ostatní.“

Pan Mercer hluboce vzdychl, jako by jí nevěřil. Ale než stačil cokoli říct, paní Mercerová si odkašlala. „S Thayerem Vegou už si nemusíme dělat starosti,“ zacvrlikala. „Je za mřížemi – a tím to hasne.“

Pan Mercer pokrčil čelo. „Ale...“

„Pojďme se bavit o něčem veselejším, třeba o oslavě tvých narozenin,“ nenechala ho domluvit paní Mercerová a pohládila ho po

paži. „Večírek je za pár týdnů a skoro všechno už máme připravené.“ Dokonce i Emma věděla, jak se budou narozeniny pana Mercera slavit. Paní Mercerová plánovala večírek v letovisku Loews Ventana Canyon resort už celou věčnost. Zářivě žluté samolepicí papírky s poznámkami, co všechno se musí zařídit, byly roztroušené po celém domě.

Kamenný výraz v obličeji pana Mercera se však nezměnil. „Říkal jsem ti, že žádný večírek nechci.“

Paní Mercerová se pousmála. „Večírek si přeje každý.“

„Přijede babička?“ zeptala se Laurel, když polkla lok pomerančového džusu.

Paní Mercerová přikývla. „A vy, děvčata, víte, že si můžete pozvat kamarády,“ dodala. „Už jsem poslala pozvánku Chamberlainovým a Vegovým. A objednala jsem dort v tom báječném pekařství Gianni, kde dělali dort na večírek pana Chamberlaina,“ brebentila dál. „Očividně pečou *nejlepší*. Vybrala jsem mrkvový se smetanovou polevou. Tvůj oblíbený!“

Její hlas nabíral na výšce. *Poté co se do domu vloupal teenager podezřelý z vraždy, oddaná manželka se snaží odlehčit náladu básněním o zákuscích*, uculila se v duchu Emma.

„Omluvíte mě?“ zahučela Laurel, přestože na talíři měla ještě celou vafli.

„Jistě,“ pípla roztržitě paní Mercerová s očima stále upřenýma na manžela.

Emma taky vyskočila. „Dostali jsme úkol z němčiny,“ vymluvila se. „Měla bych se do něj dát.“ Něco takového by sice Sutton v životě nevypustila z úst, ale Emma zoufale chtěla zmizet. Odnesla prázdný talíř do dřezu, a když ji Laurel míjela a lehce o ni zavádila, schválně nechala skloněnou hlavu. Laurel si pro sebe něco zamumlala. Emma si byla celkem jistá, že zaslechla slovo *kráva*.

Když cestou do haly znovu procházela kolem stolu, cítila, jak jí pan Mercer probodl očima. Vrhł na ni tak podezřívavý pohled, že jí úplně projela bolest žaludkem. Najednou si vzpomněla, jak na sebe předchozí noci pan Mercer s Thayerem nenávistně zírali.

Zdálo se jí to, nebo mezi nimi opravdu k něčemu došlo? Měli spolu nějaké... *nevyřízené účty*? Věděl pan Mercer o Thayerovi něco strašného – a potenciálně nebezpečného – o čem nechtěl mluvit?

Musela jsem souhlasit – táta na Thayera rozhodně něco věděl. Když jsem následovala Emmu nahoru po schodech, oknem jsem zahlédla pohoří a v hlavě mi do sebe na okamžik zapadly dva dílky skládačky. Viděla jsem pavoukovité větve vrhající stíny na udusanou zem, zatímco na mé holé nohy se lepil vlhký letní vzduch. Vybavil se mi Thayer, jak pochoduje po mém boku a zavěšení do sebe stoupáme za soumraku po kamenité stezce. Otevřel pusou, ale než jsem se stačila dozvědět, co říká, vzpomínka se rozplynula.

Ale taky je docela možné, že říkal něco, co jsem ani slyšet nechtěla.

BÁSNÍKY VŠICHNI ZBOŽŇUJÍ

Později ten večer Emma vyrazila do místního parku. Přestože už se smrákalo, hodně lidí ještě běhalo po škvárových cestičkách táhnoucích se nahoru do hor, jiní si na veřejných grilech opékali hamburgery nebo dováděli na trávě se psy. Rádio vyhrávalo Bruna Marse a pár malých capartů na sebe cákalo vodu z fontány.

Při pohledu na tenhle park se mi zastesklo. Byl jen pár bloků od našeho domu, a i když jsem si nepamatovala žádné detaily, věděla jsem, že jsem tam strávila spoustu času. Co bych za to dala, kdybych mohla ponořit prsty do chladné vody ve fontáně nebo se zakousnout do šťavnatého, ještě horkého hambáče – a vůbec by mi nevadilo, že se mi usadí na stehnech.

Na basketbalovém hřišti se ještě zuřivě hrálo, ale tenisové kurty už zely prázdnotou. Emma došla až k poslednímu, otevřela skřípající branku a srdce se jí zatetelilo. Na zemi kousek od sítě ležel Ethan.

„Ahoj,“ zašeptala.

Ethan vyskočil a klidným, pravidelným krokem jí šel naproti. Ruce měl zastrčené hluboko v kapsách obnošených levisek. Tenké bavlněné tričko se mu lepilo na silné paže. „Čágo,“ broukl. I v šeru bylo poznat, že se usmívá. „Vyplížila ses ven?“

Emma zavrtěla hlavou. „Ani jsem nemusela. Mercerovi mi zru-

šili trest – zřejmě je uchvátilo, jaká se ze mě stala šprtka. Ale pan Mercer se mě asi půl hodiny vyptával, kam jdu.“ Ohlédla se a zamžourala mezi tmavé stromy za sebou. „Divím se, že mě nestopuje. Ačkoli asi bych mu měla bejt vděčná. To se mi ještě v životě nestalo, že by se někdo staral, kde jsem.“ Nejistě se zasmála.

„Ani Becky?“ zeptal se Ethan a zvedl obočí.

Emma se zadívala na pokroucené stromy za kurtem. „Becky mě dokonce jednou zapomněla v obchodě u benzinky. Ta to teda rozhodně s rodičovskou péčí nijak nepřeháněla.“ Vzápětí se zastyděla, že maminku takhle shazuje. Měla na Becky i pár pěkných vzpomínek – třeba jak jí v hotelovém pokoji půjčila svoje hedvábné kombiné, aby si mohla hrát na Sněhurku, anebo jak ji po večerech posílala hledat poklady do popelnic. Ale tyhle zážitky Emmě nikdy nemohly vynahradit, že ji maminka opustila, když ji nejvíc potřebovala.

„No, jsem hrozně rád, že se ti podařilo přijít,“ změnil téma Ethan.

„Já taky,“ odpověděla Emma.

Na okamžik zachytila jeho pohled. Nastalo dlouhé ticho a pak oba sklopili zrak. Emma odkopla zapomenutý tenisák, co ležel u sítě. Ethan zacinkal mincemi v kapse, pak vytáhl ruku a vzal Emmu za paži. Jak se naklonil blíž, ovanula ji kořeněná vůně vody po holení. „Chceš radši rozsvítit, nebo necháme zhasnuto?“ zeptal se. Tenisové kurty měly světelné automaty na mince – sedmdesát pět centů za každých třicet minut.

„Zhasnuto,“ pípla Emma a tělem se jí rozlévalo vzrušení.

Ethan ji stáhl dolů a oba si lehli na beton. Země byla ještě vyhřátá od sluníčka a lehce zaváněla asfaltem a gumovými podrážkami tenisek. Nad nimi svítil stříbrný měsíc. Na nedaleký strom přiletěla sova a s plesknutím dosedla na větev.

„Pořád nemůžu uvěřit, že se k vám Thayer vloupal,“ řekl po chvíli Ethan a přitiskl si ji blíž k sobě. „Jsi v pořádku?“

Emma si položila tvář na jeho hrud'; najednou ji přepadla strašná únava. „Už je to lepší.“

„Takže Thayer vlezl oknem k tobě do pokoje, protože chtěl vidět Sutton?“

Emma se odtáhla a vzdychla. „Nejspíš jo. Leda že...“

„Leda že co?“

„Leda že by věděl, kdo jsem, a přišel mě srovnat do latě.“ Emmě při těch slovech přeběhl mráz po zádech.

Ethan si přitáhl kolena k hrudi. „Ty myslíš, že Sutton zabil Thayer?“

„Rozhodně je to možný. On je jedinej z jejích přátel, koho jsme ještě neproověřili. Nenapadá tě, co se mezi Sutton a Thayerem mohlo stát, než zmizel?“ Emma si položila dlaň na teplý asfalt. Potřebovala si sáhnout na něco pevného, na něco, čemu rozuměla.

Ethanovi se objevil v obličejí omluvný výraz. „Nemám tušení,“ přiznal. „Je mi to líto, ale já se s nima nikdy moc nekamarádlil.“

„Pár lidí naznačilo, že Thayer se Sutton chodil,“ uvažovala Emma. Jedním z nich byl Garrett, Suttonin bývalý kluk – na pátečním absolventském večírku více méně obvinil Sutton, že ho vodila za nos. A Nisha Banerjeeová jasně řekla, že Sutton Thayera sbalila, i když dobře věděla, že je do něho Laurel zamilovaná. Tomu by nakonec nasvědčovaly i Laureliny nenávistné pohledy, které na Emmu vrhala od té doby, co se Thayer objevil v Suttonině ložnici, a ty její tajemné narážky: *Akorát mu ztrpčuješ život*. Co tím myslela?

„Podle toho, co se říká, tak Sutton zřejmě provedla Thayerovi něco, kvůli čemu odjel,“ pokračovala pomalu Emma.

„Taky jsem o tom slyšel.“ Ethan šťoural patou tenisky do praskliny v zemi. „Ale kdo ví, jestli je to pravda? Tyhle klepy se začaly šířit teprve nedávno. Když Thayer zmizel, tak všichni prostě předpokládali, že utekl před svým tátou. Při fotbalovejch zápasech na něho pořád řval a vyvíjel na něj hroznej nátlak.“

Emma sebou cukla. Vzpomněla si ještě na něco jiného. Při tanečním večírku si všimla, že Madeline má na pažích fialové modřiny. Říkala, že jí je udělal táta a že to není nic proti tomu, co prováděl Thayerovi. Madelinina slova Emmě rvala srdce, ale zároveň ji zalila pocitem blaha. Bylo to poprvé, co si s některou ze